

Arrest

**nr. 122 253 van 9 april 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van enerzijds, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard (aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 november 2010) en anderzijds, van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gezien het arrest nr. X van 27 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenzaken tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 30 november 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 november 2010 en vormt de eerste bestreden beslissing.

Op 22 november 2010 wordt aan verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het EVRM, van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984, van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van de hoorplicht.

Verzoekster stelt dat verweerder erkent dat de aandoening waaraan zij lijdt, met name HIV/AIDS een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien die niet adequaat behandeld of opgevolgd wordt. Zij betwist de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn. Ter staving van haar stelling verwijst verzoekster naar het rapport van de US State Department van 11 maart 2010 betreffende mensenrechten waarin staat dat er een discriminatie is ten aanzien van personen die lijden aan HIV/AIDS en dat zij vaak hun werk verliezen en dat de toegang tot de gezondheidszorg hen wordt onzegd. Tevens verwijst verzoekster naar een rapport van de organisatie "Physicians for Human Rights" van niet nader te bepalen datum, waaruit blijkt dat vrouwen met HIV/AIDS vaak worden verstoten door familie en vrienden. Verzoekster meent dat verweerder geen rekening houdt met deze discriminatie bij de beoordeling van arbeidsgeschiktheid. Ze stelt dat ze gelet op haar ziekte geen kansen zal krijgen om economisch actief te zijn. Ze duidt er tevens op dat ze moeder is van twee minderjarige kinderen en dat het voor haar onmogelijk zal zijn om in te staan voor haar eigen gezondheid en het welzijn van haar kinderen. Ze meent dat de theoretische beschikbaarheid niet overeenstemt met de harde praktijk. Verder stelt verzoekster dat in Nigeria maar 2 van de 3 medicijnen in de juiste samenstelling aanwezig zijn. Zo stipt ze aan dat het derde medicijn dat ze dient in te nemen niet in die vorm aanwezig is, maar wel de farmaceutische basisstoffen hiervoor. Het is volgens haar niet gegarandeerd dat een andere samenstelling hetzelfde effect zal hebben. Bovendien betwijfelt verzoekster dat de medicijnen gratis zullen zijn. Nigeria is een uiterst corrupt land. Verder stelt verzoekster dat er ook geregeld bloedtesten en onderzoeken zullen moeten plaatsvinden die ook gefinancierd zullen moeten worden en dat zij ook in het ziekenhuis moet geraken. Ze stipt ook nog aan dat iemand die seropositief is een evenwichtige en kwaliteitsvolle voeding ter beschikking moet hebben, hetgeen volgens haar niet zo zal zijn.

Verder betwist verzoekster het advies van de ambtenaar-geneesheer waarbij deze stelt dat ze geen psychosociale begeleiding meer behoeft. Verzoekster stelt dat deze veronderstelling zijn basis vindt in het medisch attest van 14 juli 2010 waarin niet wordt verwezen naar de psychosociale begeleiding. Verzoekster vindt het niet verantwoord dat verweerder deze veronderstelling maakt zonder zich verder te informeren. Ze meent dat verweerder zich hierover had moeten bevragen en dat hierdoor de hoorplicht is geschonden. Verzoekster stipt aan dat ze nog steeds psychosociale begeleiding krijgt en dat het medisch attest van 25 november 2010 stelt dat een multidisciplinaire opvolging noodzakelijk is, hetgeen zonder twijfel psychosociale begeleiding inhoudt.

Voorts betwist verzoekster het motief van de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat ze in haar land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang en hulp voor het verkrijgen van de nodige zorgen en voor tijdelijke financiële hulp. Verzoekster verwijst naar de redenering van het EHRM in het arrest D t. het Verenigd Koninkrijk van 2 mei 1997 en waar het EHRM een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden. Ze stelt dat aldus niet zomaar kan verondersteld worden dat ze hulp zal krijgen en dat hetgeen zij hiervoor heeft aangehaald betreffende de vergaande discriminatie deze twijfels versterken.

Verzoekster besluit dat er geen enkele garantie is dat zij de reeds begonnen, levensnoodzakelijke behandeling in haar land van herkomst zal kunnen verder zetten en dat het terugsturen ongetwijfeld zal leiden tot een schending van de mensenrechten.

In haar replieknota verwijst verzoekster naar haar argumentatie in haar verzoekschrift.

Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht opmerkt, laat verzoekster na in te gaan op de verschillende door haar opgeworpen schendingen, behoudens voor wat de schending van de motiveringsplicht en de hoorplicht betreft en in zekere mate kan met enige goodwill een schending van artikel 3 van het EVRM worden ontwaard.

In zoverre verzoekster meent dat de bestreden beslissingen een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden, verwijst de Raad naar het arrest van het EHRM van 27 februari 2014 in de zaak Jozef t. België waarbij het EHRM geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden. Gezien de argumentatie van verzoekster voor de Raad niet anders is dan haar betoog voor het EHRM sluit de Raad zich aan bij het arrest van het EHRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet weerhouden worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster stelt dat de behandeling en opvolging niet beschikbaar en toegankelijk zijn en zij hiervoor verwijst naar een aantal rapporten, dient vooreerst vastgesteld te worden dat deze rapporten niet gevoegd waren bij haar aanvraag. Op 17 september 2010 heeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld. Hierin betwist hij niet dat verzoekster lijdt aan HIV en dat ze medicamenteus behandeld wordt met antiretrovirale therapie. Alsook betwist hij niet dat de levenslange opvolging en behandeling levensnoodzakelijk zijn. Vervolgens verwijst de ambtenaar-geneesheer naar een e-mail van 21 december 2007 van de Belgische ambassade in Abuja, Nigeria waaruit blijkt dat de geneesmiddelen Telzir en Norvir beschikbaar zijn in Nigeria en dat Nigeria veel programma's heeft voor de behandeling van HIV en Aids. Er wordt aangestipt dat deze informatie verkregen werd van artsen ter plaatse. Verder verwijst hij naar een e-mail van 27 juni 2008 eveneens afkomstig van de Belgische ambassade in Abuja, waaruit blijkt dat een vertrouwensarts van de ambassade stelt dat de behandeling en de opvolging van HIV/AIDS patiënten perfect mogelijk zijn in Nigeria en zowat overal in het land kunnen gebeuren, alsook dat de kost laag is omdat de overheid tussenkomt in de prijs van de medicatie. Tot slot verwijst de ambtenaar-geneesheer ook nog naar informatie van 4 augustus 2010 afkomstig van het GPRM (global price reporting mechanism: een databank met informatie over transactieprizen en hoeveelheden van antiretrovirale geneesmiddelen, tuberculostatika en antimalariamiddelen en grondstoffen aangekocht door HIV/AIDS-, malaria- en tuberculoseprogramma's in landen met een laag en middelmatig inkomen) blijkt dat abacavir, lamivudine en ritonavir reeds in 2005, 2006, 2007, 2008 en 2009 verkrijgbaar waren in Nigeria. Hieruit concludeert de ambtenaar-geneesheer dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar is in Nigeria en dat de behandeling en opvolging van HIV/AIDS patiënten in het algemeen eveneens mogelijk zijn in Nigeria. Verzoekster betwist wel de beschikbaarheid van de behandeling en van de opvolging maar ze brengt echter geen concrete gegevens aan ter weerlegging van de zeer concrete informatie die de ambtenaar-geneesheer aangeeft in zijn advies. Betreffende het geneesmiddel Kivexa betwist ze niet dat de grondstoffen voor dit geneesmiddel beschikbaar zijn, maar stelt ze dat ze geen garantie heeft dat een andere samenstelling even goed zal werken. Ook hier poneert ze een stelling zonder een begin van bewijs aan te brengen. Verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de zeer concrete informatie tot een onredelijke vaststelling zou zijn gekomen dat de behandeling en opvolging beschikbaar zijn. Op grond van de algemene beweringen van verzoekster zonder begin van bewijs en zonder concrete weerlegging van de informatie van de ambtenaar-geneesheer, die afkomstig is van artsen ter plaatse, kan de Raad geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemen.

Wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling en de opvolging van verzoekster in het land van herkomst stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de aandoening in alle openbare ziekenhuizen gratis behandeld wordt en dat elke staat in Nigeria één of twee openbare ziekenhuizen heeft. Verder

wordt aangestipt dat ook in Ogun State waar verzoekster geboren werd en verbleef er twee ziekenhuizen zijn.

Verzoekster weerlegt dit gegeven niet met concrete gegevens. Ze poneert enkel dat Nigeria corrupt is en aldus trekt ze de gratis verzorging in twijfel, doch deze gratuite bewering zonder enig begin van bewijs dat zij niet over gratis verzorging zou kunnen beschikken, volstaat niet om een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken. Aldus is haar argument dat ze wegens haar ziekte zonder werk dreigt te vallen niet dienstig. Aangezien uit de informatie van verweerder blijkt dat verzoekster gratis behandeld kan worden, ziet de Raad niet in waarom verweerder rekening dient te houden met de arbeidsgeschiktheid van verzoekster of met het gegeven dat ze geen kansen zal krijgen om economisch actief te zijn.

Waar verzoekster stelt dat ze een evenwichtige en kwaliteitsvolle voeding ter beschikking dient te hebben, is dit een gegeven dat zij voor het eerst aanbrengt en dat niet blijkt uit de neergelegde medische attesten.

Waar ze verwijst naar een algemeen rapport om aan te tonen dat de toegang tot de gezondheidszorg haar ontzegd zal worden, stelt de Raad vast dat dit betoog weerlegd wordt door zeer specifieke informatie afkomstig van artsen ter plaatse. Hiermee maakt verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Haar betoog betreffende haar sociaal isolement waarin ze dreigt te geraken, doet evenmin afbreuk aan de motivering dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.

In zoverre verzoekster met haar betoog over haar kinderen, het feit dat ze op heden naar school gaan en gescheiden zullen worden van hun vader, een schending van artikel 8 van het EVRM wil aantonen, kan opnieuw verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 februari 2014 in de zaak Jozef t. België waarbij het EHRM de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM bespreekt doch niet weerhoudt.

Waar verzoekster betwist dat ze geen psychosociale begeleiding meer behoeft, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bij een schrijven van 25 juni 2010 een bijkomend medisch attest of recent medisch specialistisch verslag heeft opgevraagd aan verzoekster teneinde haar actuele medische toestand te evalueren en om een duidelijk zicht te krijgen over de verdere evolutie, de actuele pathologiën en de huidige behandeling van verzoekster. Hierop werd door verzoekster een medisch attest van 14 juli 2010 opgesteld door Dr. S van de Dienst Besmettelijke Ziekten in het CHU St-Pierre in Brussel. Dit medisch attest maakt hoegenaamd geen melding van psychosociale begeleiding, hetgeen verzoekster overigens niet betwist. De veronderstelling van de ambtenaar-geneesheer dat deze niet verder nodig was, is dan ook niet kennelijk onredelijk, temeer hij net bijkomende informatie had opgevraagd om zich een duidelijk beeld te kunnen stellen van de actuele behandeling van verzoekster. Met haar betoog maakt verzoekster evenmin een schending van de hoorplicht aannemelijk, nu duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende informatie had opgevraagd. Hij kon er op vertrouwen dat de informatie die verzoekster bijkomend had doorgestuurd volledig was. Ook op dit punt kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

Wat betreft het motief van de bestreden beslissing dat ze tijdelijk beroep kan doen op familie en vrienden, betwist verzoekster niet dat ze vrienden en familie heeft in haar land van herkomst, doch verwijst zij enkel naar de rapporten die zij heeft aangehaald waaruit blijkt dat personen met HIV/AIDS vaak sociaal geïsoleerd worden. Hieruit leidt ze af dat verweerder dit niet zomaar kan veronderstellen. *In casu* brengt verzoekster geen enkel begin van bewijs aan dat zij eveneens door vrienden en familie zal worden verstiten. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat *in casu* niet om een schending van de materiële motiveringsplicht aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU